

Arrest

nr. 299 037 van 20 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 DWORP

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 30 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Sierra Leone nationaliteit te bezitten.

Op 23 november 2020 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 maart 2023 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 26 april 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 26 februari 1989 te Freetown, Sierra Leone. U behoort tot de etnische groep Limba. U leefde in Freetown tot na de verkiezingen in 2018.

U verliet het land omwille van politieke problemen na de presidentsverkiezingen van 2018. U was lid van de voormalige regeringspartij APC. Na de verkiezingen begon de nieuwe overheid mensen die in het verleden in de regering waren op te jagen, te arresteren en naar de gevangenis te brengen. Ze kwamen naar uw huis en joegen u daar weg. U vluchtte uit uw huis en vond een manier om het land te verlaten. U verliet het land in het midden van het jaar en reisde naar Nigeria, waar u tot 2020 verbleef. U reisde via Turkije naar Duitsland en van daar naar België, waar u aankwam in februari 2020. U diende op 23 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U bent in België bevallen is van uw zoon V. en heeft het persoonlijk onderhoud een geboorteakte voorgelegd met daarop vermeld de vader van uw kind – die sinds kort de Belgische nationaliteit heeft verkregen. U bent op het moment van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS ongeveer vijf maanden zwanger van uw tweede kind.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te zijn gevisieerd door de overheid omwille van uw politieke activiteiten. Er dient te worden vastgesteld dat u heel vaag bent wat betreft uw zogenaamde politieke activiteiten en dat u tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegt omtrent uw beweerde activiteiten en de gevolgen daarvan.

U verklaart dat u lid was van de politieke partij APC, maar slaagt er niet in om uw lidmaatschap aannemelijk te maken. Zo antwoordt u op de vraag wat je moest doen om lid te worden “een kaart en een lidmaatschap” (NPO, p. 6). Later nogmaals gevraagd wat u dan precies moest doen om officieel lid te worden, is uw antwoord beperkt tot het feit dat men een partijkaart moet krijgen en zich daarvoor moet registreren in het kantoor (NPO, p. 10). U staft uw beweerde lidmaatschap bij de APC echter op geen enkele manier aan de hand van de lidkaart die u in uw land zou hebben gehad (NPO, p. 6). Uw verklaring hiervoor is ook weinig overtuigend “ik ben het kwijt omdat ik vertrokken ben en nooit teruggekeerd” (NPO, p. 11). U geeft een eerder vaag antwoord op de vraag waarom u de partij koos en komt niet verder dan omdat uw familieleden dat al deden, en dat jullie mensen steunden die jullie gemeenschap hielp. U verwijst op geen enkel moment naar het partijprogramma of politieke idealen (NPO, p. 6).

U bent niet goed op de hoogte van de partijgeschiedenis en –structuur, terwijl er van iemand die vervolging vreest omwille van lidmaatschap van een politieke partij toch een zekere basiskennis verwacht mag worden. Zo weet u niet wie de partij heeft opgericht, u verklaart “het is niet een persoon, maar ik ken de president, en enkele leden van de partij” en weet u ook niet wanneer de partij werd opgericht, behalve “het bestaat al lang, sinds onze ouders” (NPO, p. 7). Wanneer u wordt gevraagd wie Siaka Stevens is, weet u enkel te vertellen dat hij de voormalige president van uw land is (NPO, p. 9-10), maar vermeldt u niet dat hij de oprichter was van de partij op 20 maart 1960 (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier). Op de vraag wie de voorzitter is, antwoordt u twee maal in de verleden tijd: “de voormalige president van de partij is Ernest Bai Koroma” en “toen was hij de chairman van de partij tegelijkertijd” (NPO, p. 7), terwijl u even later wel verklaart nog steeds lid bent van een Whatsappgroep om te weten wat er gebeurt in de partij (NPO, p. 10). U kan de correcte naam van de secretaris-generaal noemen en weet waar het partijhoofdkwartier gelegen is (NPO, p. 7). U noemt verder slechts drie andere partijleden op de vraag welke partijleden u kent: “Madame Madruba, Silvia Bliden, Paolo Conteh” (NPO, p. 7). Later gevraagd wie Paolo Conteh is, kan u enkel zeggen dat hij een lid was van de APC partij en een kandidaat voor de verkiezingen. U vergeet echter te vermelden dat hij meer dan tien jaar lang Minister van Defensie was (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier). Ook over Sylvia Blyden weet u enkel in algemene termen te vertellen dat ze een deel was van de voormalige overheid (NPO, p. 12), maar vermeldt u niet dat ze Minister is geweest van Sociaal Welzijn, Gender en Kinderzaken onder President Koroma (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier).

U kan ook slechts twee andere partijen opnoemen, namelijk SLPP en CFC, terwijl er zestien partijen een presidentskandidaat voordroegen tijdens de verkiezingen. Later weet u wel ongeveer hoeveel kandidaten

er waren: "16 of 17 ja" (NPO, p. 8), maar kan u er even verder niet aan linken hoeveel partijen een kandidaat stuurden: "er waren er veel" (NPO, p. 9) (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier). U moet zichzelf corrigeren wanneer u gevraagd wordt wie de presidentskandidaat voor APC was "Ernest Bai Koroma, nee in 2018, het was dokter Samura Kamara" (NPO, p. 8). Opmerkelijk genoeg weet u niet dat hij eerder minister van Financiën en Economische Ontwikkeling was van 2009 tot 2013 (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier), aangezien u op de vraag of hij al eerder een functie had in de overheid voor hij kandidaat werd antwoordt met "hij was geen lid" (NPO, p. 8). U weet wel wie de kandidaat van de partij was om vice-president te worden, wanneer de verkiezingen plaatsvonden, hoeveel rondes er waren en wie als president verkozen werd (NPO, p. 8). Dat u wel weet wanneer de verkiezingen plaatsvonden en dat de verkiezingen zowel voor de president, het parlement als de lokale councils waren, kan ook louter voortvloeien uit het feit dat u zelf uw stem heeft uitgebracht tijdens deze verkiezingen. Deze informatie is bovendien gemakkelijk in te studeren.

U verklaart dat u aanwezig was bij de conventie om de kandidaten voor de partij te verkiezen in 2017 in het hoofdkwartier van Makeni (NPO, p. 8), maar slaagt er niet in hier doorleefde verklaringen over af te leggen. Op de vraag hoe dat ging en om daar meer over te vertellen, komt u niet verder dan "het was goed" (NPO, p. 8). U antwoordt zelfs niet op de vraag wie er mocht stemmen in deze conventie en komt opnieuw met een vage uitleg: "er waren veel mensen die de positie wilden (...) ze vroegen om iemand te kiezen (...) ze zeiden u bent de leider, je moet iemand van ons allemaal kiezen, toen was dokter Samara daar, en toen wisten we dat hij het zou worden, en iedereen steunde hem" (NPO, p. 8).

U verklaart uw winkel gesloten te hebben om zich op het voeren van campagne te richten. Op de vraag wanneer die begon, antwoordt u eerst vaag "2017" en op vraag na verduidelijking zegt u te denken dat de campagne rond oktober of november voor de verkiezingen begon (NPO, p. 7). Uit beschikbare informatie blijkt echter dat er een strikt afgebakende campagneperiode van ongeveer één maand was, die begon op 7 februari 2018 (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier). Verder zijn uw verklaringen hierover zeer vaag. Zo verklaart u over uw eigen rol in de campagne "we gingen naar de communities, praten met mensen, geven hen eten, en meetings organiseren". U slaagt er niet in te verduidelijken wat u bedoelt met meetings organiseren en focust uw antwoord ondanks herhaalde vraag om verduidelijking op het louter praktische aspect van bellen en een plaats regelen (NPO, p. 9). U blijft ook vaag met wie u dit deed, namelijk "met andere vrouwen". Gevraagd waarover u dan moest praten, komt u ook met een vaag en beknopt antwoord: "over het werk dat de overheid gedaan heeft, en wat ze willen doen als ze de verkiezing winnen". Ook bij wat ze dan zouden doen als ze die verkiezingen zouden winnen, kan u maar weinig tekst en uitleg geven: "we zullen licht geven, ons onderwijs, want toen hadden we de macht, dus we zeiden aan mensen dat we meer van dit zouden doen" (NPO, p. 9). Verder bent u ook vaag over hoe deze meetings dan praktisch georganiseerd werden en wie besliste waar ze zouden plaatsvinden (NPO, p. 9). Opmerkelijk genoeg bent u ook niet op de hoogte van het partijprogramma waar u beweert campagne voor gevoerd te hebben. U komt op de vraag naar de hoofddoelstellingen van de partij bij de verkiezingen namelijk niet verder dan "we bouwen meer ziekenhuizen, we geven water, betere wegen en eten" (NPO, p. 11). Ook bij een tweede vraag om verduidelijking blijft u even vaag. Bij de vraag hoe deze doelstellingen duidelijk werden gemaakt aan de bevolking, raakt u ook niet verder dan het feit dat er met de bevolking werd gepraat en campagne werd gevoerd (NPO, p. 11).

U verklaart bovendien ook lid geworden te zijn van "een van de vrouwenbewegingen", "wanneer de vorige overheid daar was, ik was 25, ik dacht ik moet lid worden, en ik werd lid" (NPO, p. 6). Over wat de vrouwenbeweging deed, bent u ook zeer beknopt: "we organiseren, als ze vergaderingen hebben in verschillende communities koken we voor hen" (NPO, p. 7). De naam van deze vrouwenbeweging is volgens u "APC Women's Wing of Women's Leader" (NPO, p. 11). Er kon door het CGVS echter geen eenduidige informatie over een van beiden worden teruggevonden. Ook verklaart u dat er een vrouwelijke voorzitter was, maar moet u de naam schuldig blijven (NPO, p. 11). Verder kan u maar weinig vertellen over het doel van deze zogenaamde Women's Wing en in elk geval niets waaruit enige link met enig partijprogramma blijkt: "we praten met vrouwen wat ze willen, we helpen hen met financiële problemen, we praten met de personen die problemen hebben, en dan helpen we hen" (NPO, p. 11). U slaagt er evenmin in om de link tussen deze vrouwenbeweging en de algemene partij uit te leggen of duidelijk te maken (NPO, p. 11), noch om uit te leggen waarom er een afzonderlijke vrouwenvleugel bestaat of waarom de partij deze nodig heeft (NPO, p. 12). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen voor het CGVS over uw politieke activiteiten ook niet overeenstemmen met uw eerdere verklaringen voor de DVZ. Zo had u voor de DVZ verklaard zes jaar lang lid geweest te zijn van de APC partij en de "vierde verantwoordelijke" van de partij te zijn geweest. U zou vergaderingen hebben georganiseerd en ook aan deze vergaderingen hebben deelgenomen (Vragenlijst CGVS dd. 14.12.2020, vraag 3). In vergelijking met uw verklaringen voor het CGVS is er geen overeenstemming tussen de duur van uw lidmaatschap, noch over het belang van uw rol binnen de partij. Ook heeft u daar de vrouwenbeweging van de partij op geen enkel moment vermeld. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen voor het CGVS alleen maar verder.

Ook over de gebeurtenissen na de verkiezingen bent u slechts beperkt op de hoogte. Zo verklaart u “de nieuwe overheid begon mensen op te jagen, omdat mensen die in het verleden in de regering waren” (NPO, p. 12). “Mensen” werden gearresteerd en naar de gevangenis gebracht. Dit zou “direct na de verkiezingen” begonnen zijn. U spreekt in zeer algemene termen van “mensen”. Gevraagd wie dan gearresteerd werd, is uw antwoord Sylvia Blyden en Paolo Conteh. Op de vraag voor hoe lang zij in de gevangenis zaten, spreekt u opnieuw in algemene termen: “sommigen zes maanden, anderen acht maanden, dan drie maanden, dan gingen ze naar de rechtbank, en dan werden ze vrijgelaten” (NPO, p. 12). Uit beschikbare informatie blijkt echter dat Paolo Conteh en enkele anderen pas op het einde van december 2018 werden gearresteerd (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier) en dus niet onmiddellijk na de verkiezingen. Sylvia Blyden zou volgens beschikbare informatie zelfs pas in mei 2020 zijn gearresteerd (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier).

Uit uw verklaringen blijkt dat u hoegenaamd niet aannemelijk kan maken een overtuigd sympathisant van enige politieke partij te zijn, en al zeker niet in die mate dat u een bedreiging zou vormen voor de autoriteiten van Sierra Leone. Uit alles blijkt bijgevolg in ieder geval geen overtuigd, (zelf)bewust en doorleefd (politiek) activisme. U toont uw beweerd politiek activisme op geen enkele manier aan tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het door u beweerd politiek activisme in uw land van herkomst, kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de persoonlijke problemen die hieruit voort zouden zijn gevloeid. U verklaart immers, zonder dat u uw politiek activisme en het belang van uw rol binnen de partij kan aantonen, dat ze naar uw huis kwamen en u uit uw huis wegjoegen (NPO, p. 12). U bent bovendien heel vaag over wie dit deed: “de huidige regering”. Zelfs bij de vraag om verduidelijking wie specifiek, komt u niet verder dan “een groep mensen, de community” (NPO, p. 13). U kan zich bovendien de datum van dit incident niet herinneren, noch de datum waarop u het land verliet richting Nigeria, u weet enkel dat het in 2018 was (NPO, p. 13). Deze vraag was u reeds aan het begin van het persoonlijk onderhoud gesteld, waarop u enige tijd moest nadenken en had geantwoord “ik denk in het midden van het jaar (NPO, p. 4). **Het is echter niet aannemelijk dat u niet concreet kan zijn over iets dat het verdere verloop van uw leven drastisch heeft veranderd.** Hierbij komt dat uw verklaringen over uw afgelegde reisweg en vertrekdatum bij voor de DVZ ook anders waren. U verklaarde daar immers in juli 2019 naar Abuja gereisd te zijn, waar u tot september 2019 verbleef. U zou daarna nog tot december 2019 in Freetown gebleven zijn en van daar rechtstreeks vertrokken zijn naar Turkije (Verklaring DVZ dd. 14.12.2020, vraag 10 en 32). **Dat u heeft nagelaten om doorheen de ganse procedure alle elementen ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen en u leugenachtige verklaringen aflegde betreffende de omstandigheden van uw vertrek uit Sierra Leone en uw reis naar België, doet op ernstige wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien verzaakt u aan uw plicht tot medewerking, aangezien het CGVS in de onmogelijkheid gesteld wordt een zicht te krijgen op uw werkelijke situatie.**

Ook verklaart u het land te hebben verlaten met een paspoort dat u in “een overheidskantoor” ging halen en waar u veel geld voor betaalde. Het zou ook op een valse naam hebben gestaan (NPO, p. 14). U bent echter ondanks herhaalde vragen hierover zeer vaag in uw verklaringen over het verloop van de procedure. U zou dan in Nigeria een visum hebben gekregen door een interview te doen, maar u kan zich niet herinneren welke reden u opgaf om naar Europa te reizen, omdat “iemand deed het voor mij dus ik kan het niet herinneren” (NPO, p. 14). Uit de informatie beschikbaar in uw dossier blijkt echter dat het paspoort reeds werd uitgegeven op 6 november 2017 en op naam van “A.K.” staat, geboren op 26 februari 1989 (Aanvraag SWE-U0525-2020-00272). De visumbeslissing dateert van 19 februari 2020 en werd genomen door de diplomatieke post van Zweden in Abuja. Het feit dat uw vingerafdrukken werden gevonden, toont echter aan dat het hier gaat om een effectieve visumaanvraag die enkel mogelijk is met een geldig paspoort. Het is dan ook opmerkelijk dat u beweert over een vals paspoort te hebben beschikt. U verklaart daarna “tot 2020” in Nigeria gebleven te zijn (NPO, p. 4) en van daar naar Turkije en Duitsland gereisd te zijn (NPO, p. 14). U herinnert zich niet wanneer u aankwam in Duitsland, noch hoe lang u daar bleef (“een tijdje”). Opmerkelijk genoeg vroeg u daar geen internationale bescherming en heeft u daar geen overtuigende verklaring voor. U verklaart namelijk dat u niemand kende en van België houdt dus op een dag hoopte naar België te komen (NPO, p. 15). Ook voor het feit dat u in België lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming te doen heeft u geen overtuigende verklaring: “ik wist niet hoe ik het moest doen, hoe ik het moet vragen (...) ik ken niemand, als ik mensen vroeg, zeiden ze ik weet het niet” (NPO, p. 15). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De vaststelling dat u na uw aankomst in Duitsland geen verzoek heeft ingediend en na aankomst in België nog tien maand wachtte alvorens zich vluchteling te verklaren toont aan dat u

internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees. Uw uitleg zoals hierboven besproken kan bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard en vermag dan ook niet afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Van iemand die een gegronde vrees koestert kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich informeert over de asielprocedure.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat u uw vrees ten aanzien van de Sierra Leonese autoriteiten hoegenaamd niet aannemelijk weet te maken. Ten eerste heeft u zo lang gewacht om u te beroepen op internationale bescherming in Europa/België dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd. Daarnaast zijn uw verklaringen over uw beweerd politiek activisme in uw thuisland allesbehalve overtuigend. Ten laatste zijn stemmen uw verklaringen over belangrijke aspecten van uw relaas en reisweg voor de DVZ en het CGVS niet overeen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van "de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoekster voegt de volgende stukken bij haar verzoekschrift: een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, informatie over een aan haar uitgereikt Zweeds visum, een Wikipedia-artikel over het Sierra Leone Ministerie van Defensie en Nationale Veiligheid, het internetartikel "Sierra Leone Social Welfare Minister – Dr Sylvia Blyden hosts US Ambassador Maria Brewer" van 9 november 2017, het internetartikel "Campaigns kick off in Sierra Leone ahead of March 7 general elections" van 7 februari 2018, het internetartikel "Sierra Leone arrests former defence minister in graft crackdown" van 28 december 2018, het internetartikel "Breaking News: Sierra Leone's former social welfare minister – Dr Sylvia Blyden arrested" van 1 mei 2020, een Wikipedia-artikel over de algemene verkiezingen in Sierra Leone in 2018, een Wikipedia-artikel over het All People's Congress (hierna: APC), de door haar ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de door haar ingevulde 'verklaring DVZ' en haar bijlage 26.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en

tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de

verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekster verklaart Sierra Leone te zijn ontvlucht omwille van haar lidmaatschap van de voormalige regeringspartij APC, waardoor zij na de presidentsverkiezingen van 2018 door de Sierra Leonese autoriteiten werd geviséerd. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in Sierra Leone politiek actief was voor APC:

“U verklaart dat u lid was van de politieke partij APC, maar slaagt er niet in om uw lidmaatschap aannemelijk te maken. Zo antwoordt u op de vraag wat je moest doen om lid te worden “een kaart en een lidmaatschap” (NPO, p. 6). Later nogmaals gevraagd wat u dan precies moest doen om officieel lid te worden, is uw antwoord beperkt tot het feit dat men een partijkaart moet krijgen en zich daarvoor moet registreren in het kantoor (NPO, p. 10). U staft uw beweerde lidmaatschap bij de APC echter op geen enkele manier aan de hand van de lidkaart die u in uw land zou hebben gehad (NPO, p. 6). Uw verklaring hiervoor is ook weinig overtuigend “ik ben het kwijt omdat ik vertrokken ben en nooit teruggekeerd” (NPO,

p. 11). U geeft een eerder vaag antwoord op de vraag waarom u de partij koos en komt niet verder dan omdat uw familieleden dat al deden, en dat jullie mensen steunden die jullie gemeenschap hielp. U verwijst op geen enkel moment naar het partijprogramma of politieke idealen (NPO, p. 6).”;

(ii) verzoeksters kennis over de politieke partij APC en enkele prominenten ervan gebrekkig is:

“U bent niet goed op de hoogte van de partijgeschiedenis en –structuur, terwijl er van iemand die vervolging vreest omwille van lidmaatschap van een politieke partij toch een zekere basiskennis verwacht mag worden. Zo weet u niet wie de partij heeft opgericht, u verklaart “het is niet een persoon, maar ik ken de president, en enkele leden van de partij” en weet u ook niet wanneer de partij werd opgericht, behalve “het bestaat al lang, sinds onze ouders” (NPO, p. 7). Wanneer u wordt gevraagd wie Siaka Stevens is, weet u enkel te vertellen dat hij de voormalige president van uw land is (NPO, p. 9-10), maar vermeldt u niet dat hij de oprichter was van de partij op 20 maart 1960 (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier). Op de vraag wie de voorzitter is, antwoordt u twee maal in de verleden tijd: “de voormalige president van de partij is Ernest Bai Koroma” en “toen was hij de chairman van de partij tegelijkertijd” (NPO, p. 7), terwijl u even later wel verklaart nog steeds lid bent van een Whatsappgroep om te weten wat er gebeurt in de partij (NPO, p. 10). U kan de correcte naam van de secretaris-generaal noemen en weet waar het partijhoofdkwartier gelegen is (NPO, p. 7). U noemt verder slechts drie andere partijleden op de vraag welke partijleden u kent: “Madame Madruba, Silvia Bliden, Paolo Conteh” (NPO, p. 7). Later gevraagd wie Paolo Conteh is, kan u enkel zeggen dat hij een lid was van de APC partij en een kandidaat voor de verkiezingen. U vergeet echter te vermelden dat hij meer dan tien jaar lang Minister van Defensie was (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier). Ook over Sylvia Blyden weet u enkel in algemene termen te vertellen dat ze een deel was van de voormalige overheid (NPO, p. 12), maar vermeldt u niet dat ze Minister is geweest van Sociaal Welzijn, Gender en Kinderzaken onder President Koroma (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier).”;

(iii) verzoeksters kennis over andere politieke partijen die een kandidaat voordroegen tijdens de presidentsverkiezingen van 2018 gebrekkig is, temeer zij zichzelf dient te corrigeren wat betreft de kandidaat van APC, over wie haar kennis eveneens gebrekkig is, terwijl de kennis die zij wel tentoonspreidt, ingestudeerd kan worden:

“U kan ook slechts twee andere partijen opnoemen, namelijk SLPP en CFC, terwijl er zestien partijen een presidentskandidaat voordroegen tijdens de verkiezingen. Later weet u wel ongeveer hoeveel kandidaten er waren: “16 of 17 ja” (NPO, p. 8), maar kan u er even verder niet aan linken hoeveel partijen een kandidaat stuurden: “er waren er veel” (NPO, p. 9) (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier). U moet zichzelf corrigeren wanneer u gevraagd wordt wie de presidentskandidaat voor APC was “Ernest Bai Koroma, nee in 2018, het was dokter Samura Kamara” (NPO, p. 8). Opmerkelijk genoeg weet u niet dat hij eerder minister van Financiën en Economische Ontwikkeling was van 2009 tot 2013 (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier), aangezien u op de vraag of hij al eerder een functie had in de overheid voor hij kandidaat werd antwoordt met “hij was geen lid” (NPO, p. 8). U weet wel wie de kandidaat van de partij was om vice-president te worden, wanneer de verkiezingen plaatsvonden, hoeveel rondes er waren en wie als president verkozen werd (NPO, p. 8). Dat u wel weet wanneer de verkiezingen plaatsvonden en dat de verkiezingen zowel voor de president, het parlement als de lokale councils waren, kan ook louter voortvloeien uit het feit dat u zelf uw stem heeft uitgebracht tijdens deze verkiezingen. Deze informatie is bovendien gemakkelijk in te studeren.”;

(iv) verzoeksters verklaringen over de conventie waar leden van de partij werden verkozen om zich kandidaat te stellen bij de aankomende verkiezingen en waarbij zij zelf aanwezig zou zijn geweest, niet doorleefd voorkomen:

“U verklaart dat u aanwezig was bij de conventie om de kandidaten voor de partij te verkiezen in 2017 in het hoofdkwartier van Makeni (NPO, p. 8), maar slaagt er niet in hier doorleefde verklaringen over af te leggen. Op de vraag hoe dat ging en om daar meer over te vertellen, komt u niet verder dan “het was goed” (NPO, p. 8). U antwoordt zelfs niet op de vraag wie er mocht stemmen in deze conventie en komt opnieuw met een vage uitleg: “er waren veel mensen die de positie wilden (...) ze vroegen om iemand te kiezen (...) ze zeiden u bent de leider, je moet iemand van ons allemaal kiezen, toen was dokter Samara daar, en toen wisten we dat hij het zou worden, en iedereen steunde hem” (NPO, p. 8).”;

(v) verzoekster vage en onaannemelijke verklaringen aflegt over de campagne waaraan zij zou hebben deelgenomen in het kader van de verkiezingen in 2018:

“U verklaart uw winkel gesloten te hebben om zich op het voeren van campagne te richten. Op de vraag wanneer die begon, antwoordt u eerst vaag “2017” en op vraag na verduidelijking zegt u te denken dat de campagne rond oktober of november voor de verkiezingen begon (NPO, p. 7). Uit beschikbare informatie blijkt echter dat er een strikt afgebakende campagneperiode van ongeveer één maand was, die begon op 7 februari 2018 (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier). Verder zijn uw verklaringen hierover zeer vaag. Zo verklaart u over uw eigen rol in de campagne “we gingen naar de communities, praten met mensen, geven hen eten, en meetings organiseren”. U slaagt er niet in te verduidelijken wat u bedoelt met meetings organiseren en focust uw antwoord ondanks herhaalde vraag om verduidelijking op het louter praktische aspect van bellen en een plaats regelen (NPO, p. 9). U blijft ook vaag met wie u dit deed, namelijk “met andere vrouwen”. Gevraagd waarover u dan moest praten, komt u ook met een vaag en beknopt antwoord: “over het werk dat de overheid gedaan heeft, en wat ze willen doen als ze de verkiezing winnen”. Ook bij wat ze dan zouden doen als ze die verkiezingen zouden winnen, kan u maar weinig tekst en uitleg geven: “we zullen licht geven, ons onderwijs, want toen hadden we de macht, dus we zeiden aan mensen dat we meer van dit zouden doen” (NPO, p. 9). Verder bent u ook vaag over hoe deze meetings dan praktisch georganiseerd werden en wie besliste waar ze zouden plaatsvinden (NPO, p. 9). Opmerkelijk genoeg bent u ook niet op de hoogte van het partijprogramma waar u beweert campagne voor gevoerd te hebben. U komt op de vraag naar de hoofddoelstellingen van de partij bij de verkiezingen namelijk niet verder dan “we bouwen meer ziekenhuizen, we geven water, betere wegen en eten” (NPO, p. 11). Ook bij een tweede vraag om verduidelijking blijft u even vaag. Bij de vraag hoe deze doelstellingen duidelijk werden gemaakt aan de bevolking, raakt u ook niet verder dan het feit dat er met de bevolking werd gepraat en campagne werd gevoerd (NPO, p. 11).”;

(vi) verzoeksters kennis over de vrouwenbeweging, waarvan zij lid zou zijn geweest, te wensen overlaat, temeer daar haar verklaringen over haar politieke activiteiten, afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet overeenstemmen met hetgeen zij hierover tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde:

“U verklaart bovendien ook lid geworden te zijn van “een van de vrouwenbewegingen”, “wanneer de vorige overheid daar was, ik was 25, ik dacht ik moet lid worden, en ik werd lid” (NPO, p. 6). Over wat de vrouwenbeweging deed, bent u ook zeer beknopt: “we organiseren, als ze vergaderingen hebben in verschillende communities koken we voor hen” (NPO, p. 7). De naam van deze vrouwenbeweging is volgens u “APC Women’s Wing of Women’s Leader” (NPO, p. 11). Er kon door het CGVS echter geen eenduidige informatie over een van beiden worden teruggevonden. Ook verklaart u dat er een vrouwelijke voorzitter was, maar moet u de naam schuldig blijven (NPO, p. 11). Verder kan u maar weinig vertellen over het doel van deze zogenaamde Women’s Wing en in elk geval niets waaruit enige link met enig partijprogramma blijkt: “we praten met vrouwen wat ze willen, we helpen hen met financiële problemen, we praten met de personen die problemen hebben, en dan helpen we hen” (NPO, p. 11). U slaagt er evenmin in om de link tussen deze vrouwenbeweging en de algemene partij uit te leggen of duidelijk te maken (NPO, p. 11), noch om uit te leggen waarom er een afzonderlijke vrouwenvleugel bestaat of waarom de partij deze nodig heeft (NPO, p. 12). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen voor het CGVS over uw politieke activiteiten ook niet overeenstemmen met uw eerdere verklaringen voor de DVZ. Zo had u voor de DVZ verklaard zes jaar lang lid geweest te zijn van de APC partij en de “vierde verantwoordelijke” van de partij te zijn geweest. U zou vergaderingen hebben georganiseerd en ook aan deze vergaderingen hebben deelgenomen (Vragenlijst CGVS dd. 14.12.2020, vraag 3). In vergelijking met uw verklaringen voor het CGVS is er geen overeenstemming tussen de duur van uw lidmaatschap, noch over het belang van uw rol binnen de partij. Ook heeft u daar de vrouwenbeweging van de partij op geen enkel moment vermeld. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen voor het CGVS alleen maar verder.”

(vii) verzoeksters verklaringen over de gebeurtenissen na de verkiezingen van 2018 niet overeenstemmen met de dienaangaande beschikbare algemene informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier):

“Ook over de gebeurtenissen na de verkiezingen bent u slechts beperkt op de hoogte. Zo verklaart u “de nieuwe overheid begon mensen op te jagen, omdat mensen die in het verleden in de regering waren” (NPO, p. 12). “Mensen” werden gearresteerd en naar de gevangenis gebracht. Dit zou “direct na de verkiezingen” begonnen zijn. U spreekt in zeer algemene termen van “mensen”. Gevraagd wie dan gearresteerd werd, is uw antwoord Sylvia Blyden en Paolo Conteh. Op de vraag voor hoe lang zij in de gevangenis zaten, spreekt u opnieuw in algemene termen: “sommigen zes maanden, anderen acht maanden, dan drie maanden, dan gingen ze naar de rechtbank, en dan werden ze vrijgelaten” (NPO, p. 12). Uit beschikbare informatie blijkt echter dat Paolo Conteh en enkele anderen pas op het einde van

december 2018 werden gearresteerd (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier) en dus niet onmiddellijk na de verkiezingen. Sylvia Blyden zou volgens beschikbare informatie zelfs pas in mei 2020 zijn gearresteerd (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier).”;

(viii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters politiek activisme in Sierra Leone, evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij omwille hiervan beweert te hebben gekend na de verkiezingen van 2018, temeer daar zij hierover vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt:

“Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het door u beweerd politiek activisme in uw land van herkomst, kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de persoonlijke problemen die hieruit voort zouden zijn gevloeid. U verklaart immers, zonder dat u uw politiek activisme en het belang van uw rol binnen de partij kan aantonen, dat ze naar uw huis kwamen en u uit uw huis wegjoegen (NPO, p. 12). U bent bovendien heel vaag over wie dit deed: “de huidige regering”. Zelfs bij de vraag om verduidelijking wie specifiek, komt u niet verder dan “een groep mensen, de community” (NPO, p. 13). U kan zich bovendien de datum van dit incident niet herinneren, noch de datum waarop u het land verliet richting Nigeria, u weet enkel dat het in 2018 was (NPO, p. 13). Deze vraag was u reeds aan het begin van het persoonlijk onderhoud gesteld, waarop u enige tijd moest nadenken en had geantwoord “ik denk in het midden van het jaar (NPO, p. 4). Het is echter niet aannemelijk dat u niet concreet kan zijn over iets dat het verdere verloop van uw leven drastisch heeft veranderd. Hierbij komt dat uw verklaringen over uw afgelegde reisweg en vertrekdatum bij voor de DVZ ook anders waren. U verklaarde daar immers in juli 2019 naar Abuja gereisd te zijn, waar u tot september 2019 verbleef. U zou daarna nog tot december 2019 in Freetown gebleven zijn en van daar rechtstreeks vertrokken zijn naar Turkije (Verklaring DVZ dd. 14.12.2020, vraag 10 en 32). Dat u heeft nagelaten om doorheen de ganse procedure alle elementen ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen en u leugenachtige verklaringen aflegde betreffende de omstandigheden van uw vertrek uit Sierra Leone en uw reis naar België, doet op ernstige wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien verzaakt u aan uw plicht tot medewerking, aangezien het CGVS in de onmogelijkheid gesteld wordt een zicht te krijgen op uw werkelijke situatie.”;

(ix) verzoekster onaannemelijke verklaringen aflegt over haar paspoort en haar reisweg, hetgeen des te meer klemt daar zij gedurende haar verblijf in Duitsland niet om internationale bescherming verzocht en zij na haar aankomst in België nog tien maanden talmde alvorens hier om internationale bescherming te verzoeken:

“Ook verklaart u het land te hebben verlaten met een paspoort dat u in “een overheidskantoor” ging halen en waar u veel geld voor betaalde. Het zou ook op een valse naam hebben gestaan (NPO, p. 14). U bent echter ondanks herhaalde vragen hierover zeer vaag in uw verklaringen over het verloop van de procedure. U zou dan in Nigeria een visum hebben gekregen door een interview te doen, maar u kan zich niet herinneren welke reden u opgaf om naar Europa te reizen, omdat “iemand deed het voor mij dus ik kan het niet herinneren” (NPO, p. 14). Uit de informatie beschikbaar in uw dossier blijkt echter dat het paspoort reeds werd uitgegeven op 6 november 2017 en op naam van “A.K.” staat, geboren op 26 februari 1989 (Aanvraag SWE-U0525-2020-00272). De visumbeslissing dateert van 19 februari 2020 en werd genomen door de diplomatieke post van Zweden in Abuja. Het feit dat uw vingerafdrukken werden gevonden, toont echter aan dat het hier gaat om een effectieve visumaanvraag die enkel mogelijk is met een geldig paspoort. Het is dan ook opmerkelijk dat u beweert over een vals paspoort te hebben beschikt. U verklaart daarna “tot 2020” in Nigeria gebleven te zijn (NPO, p. 4) en van daar naar Turkije en Duitsland gereisd te zijn (NPO, p. 14). U herinnert zich niet wanneer u aankwam in Duitsland, noch hoe lang u daar bleef (“een tijdje”). Opmerkelijk genoeg vroeg u daar geen internationale bescherming en heeft u daar geen overtuigende verklaring voor. U verklaart namelijk dat u niemand kende en van België houdt dus op een dag hoopte naar België te komen (NPO, p. 15). Ook voor het feit dat u in België lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming te doen heeft u geen overtuigende verklaring: “ik wist niet hoe ik het moest doen, hoe ik het moet vragen (...) ik ken niemand, als ik mensen vroeg, zeiden ze ik weet het niet” (NPO, p. 15). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De vaststelling dat u na uw aankomst in Duitsland geen verzoek heeft ingediend en na aankomst in België nog tien maand wachtte alvorens zich vluchteling te verklaren toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees. Uw uitleg zoals hierboven besproken kan bezwaarlijk

als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard en vermag dan ook niet afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Van iemand die een gegronde vrees koestert kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich informeert over de asielprocedure.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te onkrachten.

Verzoekster betoogt dat haar uitleg, dat men zich een lidkaart van het APC dient aan te schaffen om lid te worden van deze partij, wel degelijk aannemelijk is en dat de eis van verweerder dat zij haar lidkaart zou voorleggen, onredelijk is aangezien zij zonder een degelijke voorbereiding is moeten vluchten uit Sierra Leone. De Raad stelt vast dat verzoekster zelf verklaarde dat zij via Whatsapp nog contact heeft met partijleden van het APC, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat het voor haar niet mogelijk is om (een kopie van) haar lidkaart van het APC te bekomen. Verder kan wel degelijk worden verwacht dat verzoekster enige bijkomende, doorleefde informatie kan geven over de wijze waarop zij lid werd van het APC, *quod non*. Dat men zich een lidkaart dient aan te schaffen, is immers de logica zelve, doch zij slaagt er niet in enigszins toe te lichten of men hiervoor nog iets zou moeten doen en, zo ja, wat dan.

Verder stelt verzoekster dat het niet abnormaal of bevreemdend is dat zij naar haar familie verwijst wanneer zij haar keuze voor het APC toelicht: *“Deze verklaring op zich is niet vreemd nu de familie waar men opgroeit vaak van cruciaal belang is in de latere politieke keuzes die de kinderen maken temeer deze familie een bepaalde boodschap en opvoeding kan uitdragen.”* Waar kan worden aangenomen dat de eerdere politieke betrokkenheid van familieleden een invloed kan hebben op iemands eigen politieke overtuiging, kan redelijkerwijze worden verwacht dat iemand die politiek actief is op een doorleefde, gedetailleerde en afgewogen wijze deze politieke overtuiging kan toelichten, temeer wanneer deze overtuiging (mede) werd ingegeven door familiale banden. Verzoekster blijft hier evenwel in gebreke. Zij verwijst immers nergens naar het partijprogramma van het APC of naar politieke idealen.

Vervolgens voert verzoekster aan dat van haar details over het APC werden gevraagd die betrekking hebben op een periode waarin zij nog niet geboren was. Tevens wijst zij dienaangaande op haar scholingsgraad, die *“ongetwijfeld de kennis van verzoekster beïnvloedt wat betreft haar kennis over partijgeschiedenis en structuren”*. Zij meent dat uit haar verklaringen, afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die zij citeert, blijkt dat haar kennis niet zo beperkt is als verweerder tracht voor te houden. De Raad wijst erop dat verzoekster tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij de zesde graad van het middelbaar onderwijs behaalde, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat zij dermate laaggeschoold is dat zij zich niet over de politieke geschiedenis van de partij waarvan zij beweert lid te zijn, zou kunnen informeren. Dit klemmt des te meer daar zij stelt dat haar politieke overtuiging mede was ingegeven door de politieke voorkeur van haar familieleden voor het APC. Daar verzoekster heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van haar beweerde lidmaatschap van het APC, kan redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij zich terdege omtrent deze politieke partij tracht te informeren. Verzoeksters gebrekkige kennis over het APC doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden politiek activisme voor deze partij. In zoverre verzoekster haar verklaringen, afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud, herhaalt, dient erop gewezen dat het louter herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen geenszins als een dienstig verweer kan worden beschouwd tegen de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing.

Verder kan van verzoekster wel degelijk worden verwacht dat zij doorleefde verklaringen aflegt over de conventie waarbij zij zelf aanwezig zou zijn geweest. Verzoeksters verklaringen hierover laten echter te wensen over, zoals op omstandige wijze wordt uiteengezet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster bepaalde emoties zou dienen te hebben gehad. Er kan echter wel degelijk worden verwacht dat zij kan aangeven wie er mocht

stemmen, *quod non*. Waar verzoekster citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud, dient erop gewezen het louter herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen geenszins als een dienstig verweer kan worden beschouwd tegen de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing.

Voorts betoogt verzoekster dat zij haar winkel in 2017 sloot om de campagne te kunnen voeren, dat het onlogisch zou zijn dat een dergelijke verkiezingscampagne niet ruim op voorhand wordt voorbereid en slechts een maand voor de verkiezingen zou plaatsvinden, ook al begon de strikt afgebakende campagneperiode pas op 7 februari 2018. Zij stelt: *“Het is zeker logisch en niet vaak dat verzoekster zich ook engageerde in het bezoeken van communities, het praten met mensen, meetings organiseren enz.”* Zij meent dat zij wel degelijk gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over deze campagne en citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Waar kan worden aangenomen dat een verkiezingscampagne enige voorbereidingstijd vergt, dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat er in Sierra Leone voor de verkiezingen van 2018 een strikte campagneperiode van een maand was, die begon op 7 februari 2018, en dat verzoekster niet werd gevraagd naar de voorbereiding van deze campagne, doch wel naar het voeren van campagne. Verzoeksters verwijzing naar de voorbereidingstijd van de verkiezingscampagne doet dan ook geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing. Verder herhaalt verzoekster slechts haar verklaringen, hetgeen – zoals gesteld – op zich echter niet kan worden beschouwd als een dienstig weer, zonder dat zij enige bijkomende toelichting verschaft bij *“het bezoeken van communities, het praten met mensen, meetings organiseren enz.”* dat zij zou hebben gedaan. In het licht van de devolutieve werking van onderhavig beroep, is zulks allerminst ernstig.

Waar verzoekster verder stelt als volgt: *“Het is niet omdat het CGVS hier over deze (kleine) vrouwenbeweging geen informatie heeft via derden, dat daarom deze niet zou bestaan en verzoekster daar geen deel van uitmaakte.”*, dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel op verzoekster zelf rust. Daar zij zelf beweert lid te zijn geweest van een vrouwenbeweging die gelieerd zou zijn aan het APC en daar zij verklaart nog contact te hebben met partijleden van het APC, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij het bestaan van en haar betrokkenheid bij deze vrouwenbeweging kan aantonen, *quod non*. Voorts komt verzoekster dienaangaande niet verder dan te herhalen dat zij de belangrijke verwezenlijkingen van het APC verkondigde, *“zoals het onderwijs en andere gebieden”*. Hiermee werpt zij evenwel geen ander licht op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

Waar verzoekster vervolgens betoogt dat: *“Wat betreft de periode na de verkiezingen en de jacht op diegenen die deel hadden uitgemaakt van het APC , blijkt in ieder geval op de data na de informatie van verzoekster te kloppen dat deze mensen werden gearresteerd en opgesloten.”*, komt zij opnieuw niet verder dan het volharden in haar eerdere verklaringen. Er kan van haar echter wel degelijk worden verwacht dat zij deze gebeurtenissen op een correcte wijze in de tijd kan situeren, *quod non*. Aangezien verzoekster beweert heden internationale bescherming te behoeven omwille van problemen na de verkiezingen van 2018 naar aanleiding van haar lidmaatschap van APC, kan redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij zich terdege tracht te informeren over de gebeurtenissen die na deze verkiezingen hebben plaatsgevonden.

Verder stelt verzoekster als volgt: *“Het CGVS dient in de eerste plaats na te gaan wat de mogelijke vervolging is die verzoekster riskeert bij een terugkeer naar haar land. Wat haar politieke activiteiten uiteindelijk zijn geweest doet in feite niet ter zake. Het gegeven dient onderzocht of de huidige politieke autoriteiten in 2018 verzoekster beschouwden als een opposant van het nieuwe regime en of ze haar hierdoor viseerden. De veronderstellingen van het regime zijn bepalend voor de problemen van verzoekster.”* Er kan evenwel niet worden ingezien waar de Sierra Leoneanse autoriteiten verzoekster als een politieke opposante zouden beschouwen als zij niet daadwerkelijk politiek actief zou zijn. Verzoekster laat, gezien het voorgaande, immers na concreet aannemelijk te maken dat zij daadwerkelijk politiek actief was bij APC en evenmin verduidelijkt zij waarom de Sierra Leoneanse autoriteiten haar, los van dit ongeloofwaardig bevonden politiek activisme, alsnog zouden viseren. Dergelijk verweer is geenszins ernstig.

Voorts benadrukt verzoekster dat zij beroep deed *“op een derde / smokkelaar”* om een paspoort te bekomen. Hiermee wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden: *“Ook verklaart u het land te hebben verlaten met een paspoort dat u in “een overheidskantoor” ging halen en waar u veel geld voor betaalde. Het zou ook op een valse naam hebben gestaan (NPO, p. 14). U bent echter ondanks herhaalde vragen hierover zeer vaag in uw verklaringen over het verloop van de procedure. U zou dan in Nigeria een visum hebben gekregen door een interview te doen, maar u kan zich niet herinneren welke reden u opgaf om naar Europa te reizen, omdat “iemand deed het voor mij dus ik kan het niet herinneren”*

(NPO, p. 14).” (eigen onderlijning). Dit doet bovendien geen afbreuk aan de terechte vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeksters verklaringen niet verzoenbaar zijn met hetgeen blijkt uit de informatie in verband met het Zweeds visum dat zij aanvraag in 2017 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier).

Waar verzoekster stelt dat zij niet onmiddellijk wist hoe zij in België om internationale bescherming moest verzoeken en erop wijst dat zij niet werd bijgestaan door een advocaat, reeds een kind had en zwanger was, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende tien maanden talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid. Dat verzoekster een kind had en zwanger was, doet hieraan geen afbreuk. Verder stond het verzoekster vrij om een advocaat te raadplegen, die haar bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming en/of tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen had kunnen bijstaan. Geen enkele rechtsregel verplicht de asielinstanties om voor verzoekster een advocaat hiertoe te voorzien.

Het tijdsverloop sedert de feiten kan de gedane vaststellingen verder niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het vluchtrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift zodat zij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

De stukken, toegevoegd aan het administratief dossier, bevinden zich tevens in het administratief dossier en werpen op zich dan ook geenszins een ander licht op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Verzoekster laat na concreet te duiden dat verweerder uit deze stukken onjuiste en/of onvolledige conclusies zou hebben getrokken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Sierra Leone zou hebben gekend.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Sierra Leone actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Sierra Leone een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend drieëntwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER